

La melangia escocesa a casa

Withered Hand va tocar divendres al centre c ívic de Porqueres. Foto: I. SERRAT.

L'escenari hi convidava. A la melancolia. Però també pel que transmetien les cançons, escoltades en directe, de Withered Hand [<http://witheredhand.com/music/>], divendres a la nit al centre c ívic de Porqueres [<http://www.centrecivicporqueres.cat/>], una actuació emmarcada en el cicle Rere el teló. Són d'aquells concerts en què s'escolta el recital amb la cervesa a la mà i un es recull la cadira un cop ha acabat. Més que íntim, tot plegat és molt familiar. I s'aconsegueix amb els llums de la sala polivalent del centre c ívic apagats mentre els assistents pugen a l'escenari, que, tapat amb els cortinatges, d'un negre espès, es converteix en una espècie de bombonera amb un secret amagat. I la màgia es fa així: gratuïta i amb assistència limitada, que és el que ho fa especial.

Aquella tristesa indefinida que caracteritza l'indie folk es reforçava pel tarannà, entre el pessimisme i la timidesa, però també amb frases que traspuaven sornegueria escocesa, del cantant Dan Wilson, àlter ego de Withered Hand. Sol i amb l'acompanyament únic de la guitarra, i ocasionalment de l'harmònica, va presentar les cançons del segon disc, *New Gods*, en una minigira per Catalunya, on actuava per primera vegada.

En un moment del concert, i amb aquella proximitat que crea tenir el públic a dues passes, Dan Wilson va voler trencar aquella barrera que s'erigeix, molt potent, l'idioma, quan saps que pràcticament ningú del teu auditori no entendrà el que dius però tothom sabrà si li agrada el que cantes. No calia, però la seva reflexió sobre per què escriu cançons tristes s'ha de compartir. Diu el músic d'Edimburg –un habitual de les bandes locals a finals dels noranta– que canta cançons tristes perquè se sent millor i perquè “espera convertir-les en quelcom superior, com ara la tristesa en esperança”. I segurament té raó, perquè t'envaia una sensació zen, després de la gairebé hora i mitja de concert. Amb cançons remarcables com *King of Hollywood* i *Black Tambourine* [http://www.youtube.com/watch?v=M_U3vxsUtYk], que parla de fer-se gran, però també *Horseshoe* [<http://www.youtube.com/watch?v=puJPdfU2F3E>], amb la qual va encetar les cançons d'amor perquè, tal com va recordar el cantautor escocès, “quan estàs enamorat sents que ho pots superar tot, fins i tot les coses dolentes”.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 24-11-2015 Pàgina 18

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/917535-la-melangia-escocesa-a-casa.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui